

Sofie Vavříčková (11 let)

Prohlašuji, že jsem text vytvořila bez použití umělé inteligence. Sofie Vavříčková

Dny nového světa

Byl krásný zimní večer a Stela se dívala z okna svého pokoje, když ji máma zavolala na večeři. Už na schodech cítila známou vůni špaget s tuňákem a rajčatovou omáčkou. „Jé, mami, ty jsi udělala špagety,“ řekla s nadšením Stela a hned se do toho pustila. „Jasně, Stelo, zítra máš přece narozeniny a já mám tu službu v nemocnici,“ odpověděla s úsměvem máma a pohladila Stelu po vlasech. Stela večeři snědla skoro okamžitě a vtom někdo zazvonil. „Jdu tam, mami,“ řekla rychle Stela a potom už se ztratila za rohem chodby. Když otevřela, nikdo tam nebyl. Ještě se ohlédla doleva a doprava, ale nikde nikdo. Když zabouchla a otočila se k odchodu zpátky do kuchyně, někdo zazvonil zase. Stela se už začala trochu bát, ale i přesto otevřela.

V dálce stála nějaká krabice a Stela se zdálo, jako by na ni tiše volala. Nevěděla, jestli k ní má jít, nebo spíš zavřít dveře, jít to říct mámě. Na ulici nikdo jiný nebyl a Stela znejistila ještě víc. Věděla, že by tam neměla chodit, ale zvědavost byla silnější. Přede dveřmi ležely nějaké boty, tak si je nazula a šla se podívat, co v krabici je. Venku už byla tma a z krabice se linulo zvláštní světlo. Stela došla ke krabici a opatrně nadzvedla víko. Byla tam ještě jedna malá krabička a v ní nějaká obálka, na které bylo krasopisně napsáno: Pro Stelu. Stela se zachvěla zimou a obálku otočila, aby ji mohla otevřít. Najednou za sebou slyší mámu. „Co tam je?“ zeptala se rázně. „Ale nic,“ zatajila jí Stela a velkými kroky popoběhla zpátky do domu. „Mami, půjdu nahoru do pokoje, jo,“ zavolala Stela na mámu, hned jak vešla do domu. „Jasně,“ odpověděla jí máma a vešla do kuchyně.

Když Stela přišla do pokoje, hned si zavřela dveře a z kapsy si vytáhla obálku. Její vůně jí přišla trochu povědomá, ale nějak zvlášť se tím nezabývala. Když odlepila červenou pečeť od spodní části obálky, cítila, jak se jí ježí chloupky na rukách. Pomalu vytahovala zažloutlý papír z obálky. Rozevřela složený dopis a s napětím četla. V dopise stálo: Stelo, jsem ráda, že si tento dopis čteš. Je načase, abys poznala Nový svět, ten svět, který je za normálním a prostým světem. Není to ten každodenní svět, jak ho znáš. Pokud se chceš dozvědět víc, zítra ve tři hodiny odpoledne přijď k rybníčku do parku. Vše se tam dozvíš. Jen si vezmi nějaký řetízek s přívěskem, co pro tebe hodně znamená. Tvoje teta Agnes. Stela se udělala husí kůže po celém těle. Hned věděla, jaký řetízek si vezme. Byl to takový krásný blyštivý

se stříbrnými detaily. Seběhla dolů do kuchyně, kde máma ještě umývala nádobí. „Mami, zítra ve tři půjdu s holkama na palouk do parku, jo?“ oznámila s lehkým zaváháním ze lži Stela. „Dobře, tak si to užij,“ odpověděla jí máma. „Díky, mami,“ poděkovala radostně Stela.

Druhý den se Stela vzbudila brzo ráno a už se nemohla dočkat, co se v parku dozví. Ve škole nemyslela na nic jiného než na dopis. Ze školy šla rovnou do parku a ani nevolala mámě. Vůbec nevěděla, co má čekat. Tetu Agnes moc neznala. Jen z její svatby, ale to byla Stela

hodně malá. Najednou zpoza stromu vyšla nějaká paní, která se k ní blížila. Stela znervózňela a napětím se ani nehýbala. Paní na ni zamávala a lehce popoběhla ke Stele. „Ahoj, Stelo, ty jsi tady!“ zavolala na ni. Stela nevěděla, jak ji má oslovit. „Dobrý den,“ řekla s úsměvem Stela. „Klidně mi tykej. Agnes,“ řekla Agnes pobaveně a podala jí ruku. Stela se usmála a rovnou se zeptala: „Tak co se děje?“ „Víš, Stelo, už jsi velká a je načas, abys poznala pravdu,“ začala Agnes. „Kouzla a čarodějky nejsou jen v pohádkách, ale i v opravdovém světě.“ Řekla Agnes a čekala, co jí Stela odpoví. Stela se na ni překvapivě podívala a vůbec nevěděla, co jí má odpovědět. Agnes si ke Stele stoupla čelem a položila jí ruku na rameno. Stela vůbec nevěděla, co Agnes udělá, a tak na ni jen koukala a nic nedělala. Agnes pronesla jakési zaklínadlo, kterému Stela vůbec nerozuměla a položila Stele druhou ruku na druhé rameno. Poručila jí, aby zavřela oči a na nic nemyslela. Stele se náhle zamotala hlava a najednou se ocitla někde v lese, ve kterém nikdy předtím nebyla.

Za sebou slyšela jakési volání „Stelo, Stelo“, ale když se otočila, slyšela to zase na druhé straně. Stela vůbec nevěděla, co má dělat, a tak se rozběhla hlouběji do lesa, odkud slyšela první volání. Nic jí nedávalo smysl, a hlavně nevěděla, kde je Agnes. Ta jediná by jí teď pomohla. Volání zesilovalo a zesilovalo, takže asi běžela správně. Doběhla k takové lesní loučce, ve které byl uprostřed pařez a na něm ležel otrhaný kus papíru. Když Stela popoběhla k pařezu, zjistila, že je to další dopis od Agnes. Otevřela obálku a vysunula papír. V dopise bylo napsáno: Stelo, je načas, aby ses také stala čarodějkou jako já. Myslím si, že budeš nejlepší čarodějka svého druhu, protože tvoje laskavost a víra jsou jedinečné. Doufám, že sis nezapomněla svůj náhrdelník, protože ho budeš potřebovat. Omlouvám se ti, že jsem tě jen tak nechala v lese, ale je to první zkouška. Dohromady budeš mít tři zkoušky, ale víc ti už říct nemůžu. Stela překvapeně zatajila dech a vrátila obálku na pařez. V kapse nahmatala náhrdelník a pro jistotu si ho připnula na krk, aby ho neztratila. Zase uslyšela ty hlasy, ale nevěděla odkud. Byly všude. Stela vyběhla z loučky zpátky do lesa. Hlasy šly už jen z jedné strany, a tak se za nimi zase rozběhla. Neběžela dlouho a před sebou uviděla z klacíků udělanou dvojku. Stela si uvědomila, že to bude asi druhá zkouška, jak jí teta Agnes psala v dopise. Stela před sebou uviděla nějakého vlka, který nevypadal moc přátelsky.

Úplně se jí zastavilo srdce, opatrně si klekla na zem a snažila se zachovat klid. Srdce jí bušilo jako o závod. Vlk jí dal tlapu na koleno a otočil se k odchodu. Stela pochopila, že má jít asi za ním. Zvedla se a doběhla k němu. Vlk ji dovedl mezi velké smrky, kde byla jeho mláďata. Stela viděla, že mláďata jsou

pohublá a vlk taky. Vlk se posadil k mláďatům a podíval se na Stelu. „Počkejte tady, za chvíli jsem zpátky,“ řekla Stela a odběhla zase na loučku, kde byly borůvky. Sesbírala jich plné hrsti a pospíchala zpátky. Vzala si trochu borůvek a postupně nakrmila mláďata. Vlk vděčně sklopil hlavu a zvedl se. Stela šla zase za ním a došli k rybníku, uprostřed kterého byl ostrůvek. Vlk lehce zaštěkal a běžel zpátky. Stela si o kousek dál všimla trojky udělané z klacíků. Na ostrůvku byl další pařez a na něm další dopis.

Stele došlo, že tam asi musí jít. Ale nebyl tam žádný most nebo žádná lávka, přes kterou by mohla přejít na ostrůvek. Byla tam jen vrba, ze které visely svázané pruty, které vypadají jako liány. „No jasně, musím se zhoupnout,“ řekla si pro sebe Stela a běžela k vrbě. Napřed se trochu bála, ale jak si na liány sáhla, hned ucítila, jak jsou pevné. Po prvé se jen zavěsila nad zem, aby se ujistila, že ji liány unesou. Když si byla jistá, rozběhla se plnou rychlostí a těsně u břehu rybníku se odrazila vpřed. Liána se s ní krásně zhoupala a Stela plynule dopadla na ostrůvek. Pustila liánu, až když stála pevně na zemi, aby nespadla do vody. „Jo, jsem tady,“ zaradovala se a pospíchala k pařezu. Otevřela další dopis a v něm stálo: Za tebou. Stela se s napětím otočila, ale tušila, že to bude teta Agnes. A taky že byla.

„Stelo, já věděla, že dokážeš splnit všechny zkoušky. První byla orientace, druhá porozumění zvířatům a třetí dovednost. Vše jsi zvládla výborně, a tak se můžeš stát právoplatnou čarodějkou. Jen budeš potřebovat hůlku z pravého modřínu a náhrdelník, o kterém jsem ti psala v úplně prvním dopise. Máš ho?“ „Ano, tady,“ řekla Stela rozrušeně a klepající se rukou ukázala na svůj náhrdelník zavěšený na krku. „Dobře, Stelo, teď si musíš najít tu správnou hůlku, která ti bude sloužit po celý život,“ pronesla Agnes a svou hůlkou udělala přes rybník dřevěný most. Stela zůstala stát s otevřenou pusou a Agnes se smála. „Tak pojď, už nemáme moc času. Máma tě bude určitě hledat,“ oznámila Agnes Stele a vkročila na most. Stela se za ní hned přihnala a šly spolu k modřínům.

Přišly na místo a Stela hned uviděla tu pravou hůlku. Byla krásná a měla nádhernou přírodní barvu. Stela ji zvedla ze země a s nadšením si ji prohlížela. „Tato je perfektní,“ prohlásila Stela nadšeně. „Dopravdy, líbí se ti?“ zeptala se jí Agnes. „A moc,“ odpověděla jí Stela a neodtrhla oči od hůlky. „Dobře, tak máš svoji hůlku, Stelo,“ prohlásila radostně Agnes. Stela se na ni usmála a hůlku stiskla pevně v dlani. „Tak, Stelo, teď mi dej tvůj náhrdelník, abychom z tebe mohly udělat pravou čarodějkou s kouzelnou hůlkou a náhrdelníkem. Stela si z krku sundala náhrdelník a podala ho Agnes. „Stelo, myslí jen na to, jak budeš pomáhat lidem a budeš škodit lidem zlým. Musíš být hodná čarodějka,“ řekla smrtelně vážně Agnes. Stela kývla, zavřela oči a Agnes pronesla jakési zaklínadlo směrem ke Stele. Stejně zaklínadlo pronesla i k náhrdelníku a hůlce. Najednou se kolem Stely začal točit třpytivý vír a celou ji zahalil. Když vír ustal, Stela měla kolem krku uvázaný tmavě červený plášť, na krku náhrdelník a v ruce svou hůlku. „Stelo, ty jsi čarodějka!“ vykřikla na Stelu Agnes. „Dopravdy?“ zeptala se nadšeně Stela. „Dopravdy,“ odpověděla jí Agnes. „A nezapomeň, že to nikdo nesmí vědět, Stelo, ani tvoje máma,“ řekla jí Agnes vážně. „Jo, neboj se,“ odpověděla Stela. „A, Stelo, neuč se kouzla sama, o víkendech tě budu

učit,“ vyhrkla Agnes. „Dobře, teto.“ „Tak, je načase jít domů,“ usoudila Agnes a položila Stele ruku na rameno a pronesla stejné zaklínadlo jako v parku.

Najednou se obě ocitly ve známém parku. Stele chvilku trvalo, než si uvědomila, že je čarodějka a že je to celé opravdové, ale po pár minutách si na to zvykla. „Tak jo, Stelo, uvidíme se v sobotu,“ začala teta Agnes. „Tak jo,“ odpověděla s úsměvem Stela. Potom se hned rozloučily a každá šla jiným směrem.

Když přišla domů, překvapila ji máma. „Mami, co tady děláš?“ zeptala se nadšeně Stela a objala ji. „No, přece si nenechám ujít narozeniny svojí dcery,“ odpověděla jí máma a dodala, „pojd’ se podívat do kuchyně, máš tam dort od tety Agnes.“ „Od tety Agnes? Cože?!“ vykřikla Stela a běžela se podívat do kuchyně. Na kuchyňské lince doopravdy ležel dort ozdobený malými kouzelnickými hůlkami. Stele vrtalo hlavou, jak to asi teta Agnes stihla. Máma jí nachystala talířek a Stela se do toho s chutí pustila. „A jak ses měla s holkama?“ zeptala se máma. „Měla jsem se dobře, ale moc jsme toho nedělaly,“ odpověděla Stela a usmála se.